

[Ivar Nørgaard]

forstand, at det kan afvise den, og hvis det afviser den, skal beslutningen træffes på en anden måde i Ministerrådet. Hvis det laver ændringsforslag, kan det få det gennemført med Kommissionens tilslutning med et andet flertal i Ministerrådet end det, der var tidligere. Det kan hr. Erhard Jakobsen da ikke benægte – jo, han kan godt gøre det og gøre det flere timer her fra talerstolen, men det bliver det ikke rigtigere af.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Hr. Erhard Jakobsen vil nu påstå, at det eneste, der sker, er en ændring af formuleringen om, hvordan Parlamentet skal høres. Det er ikke rigtigt, og det må hr. Erhard Jakobsen komme herop og anerkende. Det, der er tilfældet, er, at der kommer denne første fase, hvorom hr. Kent Kirk for lidt siden hævdede, at Parlamentet dermed i virkeligheden indfører en slags vetoret for landene. Det er et argumentatorisk fif, hr. Kent Kirk dér bruger, for det, der sker i anden fase, er, at Danmark skal opnå enstemmighed i Ministerrådet for at kunne få et ændringsforslag ud, der set ud fra danske synspunkter har forringet et forslag. Der skal pludselig være enstemmighed, for at man kan få det ud igen af direktivforslaget, som Parlamentet har fået ind, og det vil i en række situationer stille Danmark svagere. Det kan ikke være rigtigt, at dette Parlament skal udstyres med beføjelser til sammen med Kommissionen at få gennemført ændringsforslag, som forringer sager, det Parlament efter min vurdering slet ikke har noget med at gøre, og som det bliver utrolig vanskeligt at få ud af forslagene igen, fordi f.eks. Italien – som er det land, der bruges i det eksempel, der bliver gennemgået meget omhyggeligt i markedsudvalgets papirer – blokerer for, at man igen kan få den forringelse ud, som Parlamentet har fået ind.

Man kan diskutere uendeligt, hvor vidtgående den forskydning af kompetenceforholdet er – og jeg er bange for, at den i nogle situationer kan blive meget vidtgående – men man kan ikke benægte, at det er en kompetenceforskydning, og man kan ikke benægte, at det dermed er i strid med de dagsordener, der har fastlagt grundlaget for Danmarks EF-medlemskab.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg stillede oprindeligt mit spørgsmål til hr. Anker Jørgensen, men jeg har ikke fået svar. Jeg tror ikke, det hjælper meget, at hr. Albrechtsen, hr. Ivar Nørgaard og jeg yderligere debatterer spørgsmålet om Parlamentets rolle: en af årsagerne til, at befolkningen måske kan være lidt træt af politikere en gang imellem, er vel netop, at man ender i dette her pindehuggeri.

Men én ting bør slås fast, og det er, at det stadig væk er Ministerrådet, der træffer beslutningerne. Det bør vi da i det mindste kunne blive enige om. Så kan debatten køres videre i folketingets markedsudvalg.

Men må jeg til slut stille et spørgsmål til hr. Anker Jørgensen. Hr. Anker Jørgensen sagde også i sit indlæg, at socialdemokratiet var ydmyg over for den beslutning, der blev truffet i 1972. Ja men var man ikke også ydmyg i 1975, da man accepterede, at Europa-Parlamentet skulle have yderligere budgetbeføjelser? Var man ikke også ydmyg i 1978, da man accepterede, at der skulle være direkte valg til Europa-Parlamentet? Hvad er forskellen på den situation, vi har i dag, og den situation, vi havde i 1975 og i 1978?

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg indrømmer, at jeg efterhånden glæder mig til, at fortsættelsen på denne debat kan finde sted ude blandt vælgerne, for jeg tror, de hører efter, hvad der bliver sagt. Det er jo næsten uforståeligt, at nogen mennesker kan påstå, at det skulle være en indrømmelse til Parlamentet, at afgørelser i Ministerrådet, som før kunne vedtages med kvalificeret majoritet, nu skal være enstemmige. Jeg troede, Parlamentet hele tiden havde arbejdet for det modsatte, nemlig at komme væk fra enstemmighedsprincippet. At det pludselig skal gøres til en foræring til Parlamentet, tror jeg nok man får svært ved at få ét eneste medlem af Europa-Parlamentet til at skrive under på.

Men det, jeg stadig væk vender tilbage til, og som i hvert fald jeg brugte temmelig megen tid i eftermiddag på at forklare, er, at denne sag ikke drejer sig om magt og indflydelse, men om prestige. Parlamentsmedlem-